

da je Slovenec, kar se otroku sanja bo mladenču hrepenenje, in možu blago djanje.

Pri starih Gerkih in Rimljanih se je ljubezen do domovine že deci v serce cepila, in kake izglede pravih domorodcev najdemo pri njih, kako junašk in ponosen je bil ves narod.

Pri nas bi ne imeli toliko odpadnikov, nehvaležnežev in toliko neznačajnih sinov domovine, ko bi se v naših šolah bolj domoljubje pospeševalo.

Na Ježici dné 25. sept. 1878.

Juri Kobe Sodevski.

Nekoliko opomogel si je župnik Kobe preselivši se l. 1855 z borne Planine nad Černomljem v Čatež pri Zaplazu. Kakor je od onod nekterikrat usmiljenemu svetu poročal o svojih ubozih župljanih proseč jim milih darov; tako se je oglasil od tod v št. 57: „Iz okolice Zaplaške na Dolenskem“ doveršivši romarsko kapelico, in opisavši nje čudežno zgodovino, ktero slavni P. Hicinger popéva tudi v pesmici za njeno blagoslovilno svečanost nalašč zloženi: „Sred gojzdičev, vinskih gričev — Hribec lep zelen stoji, — Kjer zvolila Mati mila — Si je v novo kraj časti i. t. d.“ (Gl. Zg. Danic. 1855 l. 30.)

L. 1856 je po Meisneru v ilirski Danici priobčil v Novic. l. 10 za poduk in kratek čas: „Ahmet Methemir in njegov sin Abdala“; l. 14—16 znamenito narodno pesen o „Juretu Kastriotiču Skenderbegu“, in l. 35. 36 serbsko narodno: „Uzrok prestave sedeža serbskega patrijarha v Carigrad“.

Kakor je l. 1855 Turke, tako je l. 1857 opisal „Ruse“ (št. 1. 2) po razsodbi nekega duhovitega Nemca v začetku 19. véka, in v tej razsodbi je na pr. čitati: „Ljudstva slovanske so bolj dobrovoljne kot resnobne, bolj divje po nravi kot po sercu, in imajo mnoge sposobnosti in prirode. Še pijan Rus ni zagaten, nagel in sirov; ampak dobrovoljen in kušljen, ako se ne valja popolnoma pijan na tléh . . . Kmali se ne bojo smejali, kadar se bo govorilo od rusovske npravnosti in od rusovskih ved in umetnost, od rusovskega jezika, tako malo kakor Francoz pri besedi „Allemand“! Učili se bomo ruski, kakor pred 50 leti angleški . . . Pred Petrom so Rusi bili Moskvani, in vladarji še le s Petrom cesari, poprej le cari . . . Ruski Aleksander se je v tej spomene vredni dobi vernejše obnašal kot macedonski. Ta je razsekal gordiški matvoz, kar je človeštvu malo hasnilo, — ruski Aleksander ga je razrešil po svojem poštvu človeštva, blagodušnosti, ljubezni do slobode in pravice . . . Kam bo še letel ruski orel osvojilnika! Grozovite velikanske tvorila ničijo v merkleu skutu bodočnosti, in jaz jih doživeti nočem . . . Po tem sluti